

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci

žalobce: **E. C.**, narozený dne X, příslušník Turecké republiky
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2024, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A) Vymezení věci

1. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.
2. Žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal žalobce dne 19. 9. 2023. Uvedl, že žije v Turecku, hlásí se ke kurdské národnosti, je ženatý a má pět dětí, z nichž nejstarší dcera žije v Turecku, mladší zletilí synové se od r. 2021, resp. 2022 nacházejí v ČR, kde také žádají o azyl, a dvě nezletilé dcery a manželka v ČR žádají o azyl společně s ním (pozn. soudu – věc sp. zn. 78 Az 5/2024). Dále uvedl, že není členem žádné strany, ale chodí na shromáždění strany HDP, přičemž v roce 2021 byl zadržen policií při jednom protestu a asi před devíti měsíci za sdílení fotografie s politickým podtextem na Facebooku. Do ČR se dostal nelegálně nákladním vozem. Za důvod žádosti označil problémy se svou sestrou a její rodinou, která

napadá slovně i fyzicky jeho rodinu, a dále všeobecně panující rasismus ze strany Turků proti Kurdům.

B) Shrnutí obsahu podání účastníků

Žaloba

3. Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě nejprve připomněl incident s jeho sestrou a švagrem, etnickým Turkem, který popsál již v azylovém řízení. Podle žalobce byl případ jeho rodiny vyřešen jen zdánlivě, neboť trest uložený jeho sestře za úmyslné poškození zdraví jeho ženy je nepřiměřeně nízký, švagr žalobce, který konflikt vyprovokoval a napadl žalobce i jeho syna, nebyl nijak potrestán a také policie nedokázala zabránit následnému vyhrožování sestry žalobce po jejím odsouzení. Žalovaný se podle žalobce v uvedené souvislosti nezabýval ve shromážděných zprávách tím, jakým způsobem je poskytována obyvatelům Turecka pomoc ze strany ozbrojených sil a justičních a správních orgánů a zda nevznikají rozdíly v takto poskytnuté pomoci, je-li jedna strana sporu kurdské a druhá turecké příslušnosti. V jejich případě přitom místní orgány soukromým sporům nezabránilly a s ohledem na závažnost jednání uložily nepřiměřeně mírný trest. Žalovaný byl podle žalobce povinen zajistit zprávu o zemi původu, která by přinesla informace o přístupu kurdského obyvatelstva k ochraně veřejné moci orgány Turecka, a obzvláště při uplatnění námítky všeobecného rasismu vůči Kurdům měl žalovaný zkoumat, zda vyšetřování takto závažných trestných činů probíhá nestranně, neboť pouze zajištěním takové zprávy může žalovaný vypořádat otázku možnosti existence pronásledování ve smyslu čl. 10 odst. 1 písm. c) v návaznosti na čl. 9 odst. 2 písm. b) tzv. kvalifikační směrnice.
4. Žalovaný také podle žalobce nezajistil adekvátní zprávy o zemi původu v souvislosti s jím líčeným šikanózním zásahem veřejné moci do jeho politického přesvědčení (zadržení na policii po házení kamenů na osoby, které zapálily budovu strany HDP, a vyslýchání policií po zveřejnění fotky s představitelem strany HDP, G. P.), jež by mapovaly, jakým způsobem a zda vůbec může kurdské etnikum svobodně projevovat svoji přízeň demokraticky zvoleným představitelům.
5. Žalovaný podle žalobce zajistil jen dvě velmi obecné zprávy o zemi původu, z nichž se nepodává, zda je poskytována právní a soudní pomoc nestranným a nediskriminačním způsobem a zda je naplněno právo na svobodu slova kurdskému etniku. Zpráva, kterou žalovaný na str. 6 napadeného rozhodnutí cituje, vesměs kopíruje dřívější zprávu MZV obdobného znění, kterou Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 6. 2023, č. j. 40 Az 5/2023-20 označil za povrchní.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí, které označil za řádně odůvodněné a skutkový stav za dostatečně zjištěný.

C) Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř.

s.), s korekcí podle § 32 odst. 9 zákona o azylu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl soud ve věci bez jednání.

8. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že při pohovoru v řízení o azylu žalobce uvedl, že se rozhodl z vlasti odcestovat po posledním konfliktu se sestrou v listopadu 2020, přičemž tři roky se pokoušel prodat byt, neboť bez prostředků odjet nemohl, jen za cestu své rodiny do ČR zaplatil 20 tis. EUR. Problémy se sestrou podle tvrzení žalobce souvisely s pobytem jejich matky u žalobce a vyvrcholily incidentem v listopadu 2020, kdy sestra žalobce bodla jeho manželku nožem do zad a žalobci rodina jeho sestry poranila kotník kamenem. Za uvedený čin byla jeho sestra potrestána odnětím svobody na 4 měsíce, což vykonala od listopadu 2020 do února 2021. Žalobcově rodině ale tento trest připadal příliš mírný, a proto se odvolali, pročez čelili výhrůžkám ze strany rodiny jeho sestry (synovci žalobce pokřikovali, že žalobce a jeho dcery zabijí) a pokusu je uplatit, což nahlásili právníkovi. Nakonec ale odvolání stáhli, aby byl klid. Jelikož jeho sestra a její synové uvedli, že i žalobce jim vyhrožoval, byl mu uložen pětiletý podmíněný trest. Dále uvedl, že před popsáním incidentem se kontaktům se sestrou a její rodinou vyhýbali, neboť sestřin manžel je Turek a vlastenec. Ke svým politickým aktivitám uvedl, že byl jen řadovým sympatizantem strany HDP, nevykonával ale žádnou funkci, pouze se účastnil různých slavností a pochodů. V roce 2021 byl zatčen kvůli házení kamenů na vlastence, kteří zapálili budovu HDP. Po výsledku za účelem zjišťování spojitosti s PKK byl druhý den ráno i s dalšími propuštěn s napomenutím, aby to víckrát nedělali. Podruhé byl zatčen poté, co na Facebooku zveřejnil fotografii, na níž je společně s představitelem strany HDP G. P., načež pro něj asi po třech dnech přišla policie, odvedla na stanici k výsledku, při němž se ho dotazovali na důvod zveřejnění této fotografie s tím, že se to může brát jako podpora PKK. Po výsledku jej pustili s varováním, že příště půjde rovnou před soudce, žádný postih za to ale neměl a ani žádný jiný konflikt se státními orgány. Dále žalobce uvedl, že kvůli jeho kurdskému původu docházelo v jeho okolí k urážkám ze strany Turků, či k hádkám s nimi, se státními orgány však z tohoto důvodu žádné problémy neměl, jejich přístup však označil za většinou arogantní. O přestěhování v rámci Turecka prý s manželkou neuvažovali, neboť měli za to, že by problémy s jeho sestrou ani tak neustaly. Na podporu svých tvrzení doložil žalobce rozsudek o odsouzení jeho sestry a lékařské zprávy o zranění jeho manželky i jeho samého.
9. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že důvodem žádosti žalobce o azyl byly jeho osobní spory s jeho sestrou a její rodinou, a dále údajný v Turecku všeobecně panující rasismus Turků vůči Kudům. Při hodnocení žádosti vyšel žalovaný zejména z výpovědi žalobce a ze zpráv o situaci v zemi původu, zejména z Informace OAMP – Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav srpen 2023 ze dne 4. 8. 2023, a z Informace MZV ČR ze dne 16. 1. 2024. K žalobcem doloženému rozsudku a lékařským zprávám žalovaný uvedl, že nepořizoval jejich překlady a neprováděl je důkazu, neboť neměl důvod pochybovat o skutečnostech, k jejichž prokázání měly tyto listiny sloužit.
10. Možnost udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) zákona o azylu vyloučil žalovaný s odůvodněním, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo lze dovozovat, že by v Turecku vyvíjel jakoukoli činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce podle žalovaného sice uvedl, že je sympatizantem strany HDP, nicméně stvrdil, že ve straně nevykonával žádnou úlohu. Žalobcem uváděná zadržení nebylo podle žalovaného možné chápat jako pronásledování ve smyslu § 2 zákona o azylu, neboť v případě prvního zadržení dostal žalobce

od policie jen napomenutí, přičemž byl zadržen za házení kamenů na další osoby, což nelze označit za projev a uplatňování legitimních politických práv a svobod, a nadto se věc odehrála již v roce 2021, takže zřetelně nešlo o bezprostřední důvod k odjezdu ze země. V případě druhého zadržení žalobce uvedl, že byl po třech hodinách na policii propuštěn, neměl žádný postih a netvrdil ani žádné nepřipustné chování policistů. Oba incidenty nadto žalobce zmínil jen okrajově a za důvod žádosti označil výhradně rodinné problémy a údajnou všeobecnou diskriminaci kurdského etnika v Turecku.

11. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce netvrdil ani skutečnosti kvalifikovatelné jako odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tj. podřaditelné pod některý z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobcem líčené potíže s rodinou jeho sestry jsou podle žalovaného z důvodu absence zákonných pohnutek irelevantní, neboť žalobce za důvod rodinných rozepří označil vzájemné neshody se sestrou ohledně jejich matky a v této souvislosti neuvedl ani žádné potíže s tureckými státními orgány, naopak potvrdil, že napadení jeho rodiny bylo státními orgány řešeno a pachatel byl potrestán.
12. K tvrzení o všeobecně panujícím rasismu Turků vůči Kurdům žalovaný uvedl zjištění ze zpráv o zemi původu, z nichž dovodil, že Kurdové v Turecku nejsou pro svoji národnost pronásledováni, mohou se pohybovat svobodně po území, za prací se stěhují do velkých měst, kde tvoří významnou část populace, a z kurdské populace pochází i významné turecké osobnosti z politiky i kultury, včetně vrcholných politiků napříč stranami. Uzavřel tedy, že samotná kurdská národnost není v Turecku rozhodně důvodem pronásledování či dokonce ohrožení základních lidských práv.
13. Dále podle žalovaného žalobce nesplnil ani podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 1 zákona o azylu, tj. azylu za účelem sloučení rodiny, neboť žádnému z jejích rodinných příslušníků azyl v ČR udělen nebyl, jakož ani podmínky pro udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu, neboť žalobce je dospělý, svéprávný, praceschopný, soběstačný a zdravý, takže si může v zemi původu na své živobytí vydělat. Konečně žalovaný neshledal ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany žalobci ve smyslu § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť mu podle něj v Turecku nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy v podobě trestu smrti, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, s ohledem na situaci v zemi ani nebezpečí v souvislosti s mezinárodním či vnitřním ozbrojeným konfliktem, jeho vycestování neodporuje ani žádným mezinárodním závazkům a ani nikomu z jeho rodiny nebyla doplňková ochrana udělena.
14. Podstatou žaloby jsou výhrady žalobce k úrovni zjištění informací o jeho zemi původu, jež byla podle žalobce nedostatečná k posouzení jeho žádosti s ohledem na obsah jeho azylového příběhu.
15. Krajský soud však dospěl k závěru, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu nepochybil.
16. Podle § 3 správního řádu *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*

17. Žalovaný podle krajského soudu postupoval v souladu s citovanými ustanoveními, neboť možné zákonné důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany posuzoval optikou skutečností uváděných žalobcem v jeho žádosti a pohovoru, přičemž obstaral informace o zemi původu, které o „kurdské otázce“ pojednávají v rozsahu dostatečném pro vyhodnocení důvodnosti žádosti žalobce. Shodně s žalovaným dospěl krajský soud k závěru, že okolností, kterou žalobce označil za stěžejní důvod žádosti o mezinárodní ochranu, byly rodinné konflikty mezi rodinou žalobce a jeho sestry, jež sice zahrnovaly i skutečnost, že žalobcův švagr je Turek, zatímco rodina žalobce jsou Kurdové, avšak za hlavní příčinu neshod v rodině označil žalobce péči o nemocnou matku. Žalobce pak sice při líčení svého azylového příběhu zmínil také dva případy střetu s veřejnou mocí v Turecku, při nichž hrála roli jeho kurdská příslušnost, avšak krajský soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že se nejednalo o incidenty, jež by mohly být jakkoli azylově relevantní, byl-li žalobce zadržen a vyšetřován poté, co společně s dalšími účastníky pochodu házeli kameny po jiných osobách (byť tomu tak podle žalobce bylo ve snaze tyto osoby odradit od ničení budovy), popř. byl vyslechnut policií v souvislosti s publikací fotografie na Facebooku, aniž však byl jakkoli postižen. A rovněž se krajský soud ztotožňuje s žalovaným v tom, že se nemohlo jednat o azylově relevantní události již s ohledem na jejich časový odstup od odchodu žalobce ze země. Žalovanému tak nelze vytýkat, že si neopatřil více podkladů k dostupnosti ochrany Kurdů v Turecku ze strany orgánů veřejné moci, neboť z azylového příběhu žalobce nevyplývaly žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by Kurdům v Turecku obecně nebyla vnitřní ochrana dostupná.
18. Jestliže žalobce sám uvedl a doložil, že byla jeho sestra, jakožto pachatelka trestného činu, jímž byla poškozena zejména jeho manželka, potrestána za trestný čin nepodmíněným trestem odnětí svobody, nelze po žalovaném vyžadovat, aby prověřoval, zda jsou turecká policie a justice nestranné při řešení sporů, jejichž jedna strana je kurdské a druhá turecké příslušnosti, popř. při řešení závažných trestných činů spáchaných proti obyvatelům kurdské národnosti jen proto, že žalobce subjektivně hodnotí trest odnětí svobody uložený jeho sestře jako příliš mírný. Na nedostatečnost přístupu Kurdů k ochraně ze strany orgánů veřejné moci nelze podle krajského soudu usuzovat ani z žalobcova tvrzení, že turecká policie nedokázala zabránit ani následným výhrůžkám ze strany jeho rodiny, neboť soudu není zřejmé, jak to měla turecká policie zařídit. Uvedené výhrůžky a pokus o uplácení měl navíc žalobce dle svého tvrzení nahlásit pouze svému právníkovi, nikoli turecké policii. Rovněž nelze žalovanému vytýkat, že neopatřil ani informace o tom, zda mohou Kurdové svobodně projevovat přízeň „svým“ představitelům, neboť z žalovaným opatřených zpráv vyplynulo, že osoby kurdského původu jsou hojně zastoupeny v (i vrcholné) politice, což by zřetelně bez voleb, jež lze bezpochyby označit za akt svobodného projevení přízně, nebylo možné. Žalobcem okrajově vyličený příběh o jeho výsledku na policii v souvislosti s publikací fotografie s představitelem HDP na Facebooku pak nelze považovat za důvod zakládající povinnost žalovaného šetřit, zda je Kurdům v Turecku zaručena svoboda slova, pokud žalobce nebyl nijak dále orgány veřejné moci postihován.
19. Předvolání k policejnímu výsledku z důvodu pouhé publikace fotografie na Facebooku sice může žalobce cítit jako odůvodněný strach z pronásledování z důvodu své kurdské příslušnosti, nelze však zapomínat, že pronásledováním se dle azylového zákona rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování (§ 2 odst. 4 zákona o azylu). Obdobně k tomu čl. 9 odst. 1 a 2 Směrnice Evropského parlamentu

a Rady 2011/95/EU, který uvádí, že aby bylo jednání považováno za pronásledování musí, být jednání svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a), přičemž za pronásledování dle odst. 1 může být mimo jiné považováno použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí. A právě naplnění podmínky intenzity nemá krajský soud ve shodě s žalovaným v případě incidentů líčených žalobcem za prokázané.

20. Zprávy opatřené žalovaným s ohledem na azylový příběh žalobce vyhovují požadavkům uvedeným v rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého *„informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“*, neboť jsou aktuální a svědčí o celkem klidné a stabilní politické a bezpečnostní situaci v Turecku a z žádné z nich nevyplyvá informace zakládající důvod obávat se, že by mohl žalobce v Turecku čelit jakémukoli azylově relevantnímu jednání ze strany veřejné moci nebo by jí tam mělo hrozit azylově relevantní nebezpečí. Žalovaný nebyl podle krajského soudu povinen opatřovat další specifické informace týkající se života kurdské etnické menšiny, neboť žalobce v žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádnou událost, kdy by v Turecku čelili potížím s orgány veřejné moci z důvodu své příslušnosti ke kurdskému etniku, jež by byly s to naplnit pojem pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu, a nebyla zde žádná tvrzení žalobce, která by měl žalovaný pomocí podrobnějších zpráv o zemi původu prověřovat či vyvracet. Hrozba újmy nebo pronásledování žalobce v Turecku z azylově relevantního důvodu není reálná a jeho vycestování do země původu je možné.
21. Důvody, pro které Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 14. 6. 2023, č. j. 40 Az 5/2023-20, zrušil rozhodnutí žalovaného ve věci jiného kurdského žadatele o mezinárodní ochranu, nejsou na posuzovaný případ aplikovatelné pro zásadní odlišnost azylového příběhu žalobce a tamějšího žadatele. Žalobce označil za příčinu svého odchodu z Turecka a obav o návrat spory, fyzické napadení a výhrůžky své sestry a její rodiny, přičemž uvedl a doložil, že turecká policie i justice nebyly nečinné, nýbrž byla pachatelka potrestána, a dále vyličil dva případy svého vyšetřování policií za incidenty, jež sice měly souvislost s jeho kurdskou příslušností a sympatizováním se stranou HDP, avšak sám přiznal, že nebyl nijak postižen ani za to, že házel po jiných osobách kameny, popř. byl v souvislosti s aktivitou na sociálních sítích toliko vyslechnut, nikoli však jakkoli stíhán či dokonce sankcionován. Naproti tomu žadatel ve věci řešené Krajským soudem v Praze přicestoval dle svého tvrzení do ČR z důvodu, že v Turecku nemohl jako Kurd sehnat trvalou práci, neboť jej pro jeho národnost nikde nechtěli déle zaměstnat, dále že na něj zaútočili v Izmiru tři příslušníci policie proto, že mluvil kurdsky, přičemž incident se odehrál na veřejnosti a trval asi 15 minut, aniž kdokoli z přihlížejících zasáhl, přičemž žadatel se neobrátil na policii, neboť věděl, že mu státní orgány nepomohou. Dále tamní žadatel vypověděl, že policie v Turecku provádí kontroly na ulici a v jeden den byl kontrolován i desetkrát, a že nemohl hovořit kurdsky a jeho matku odmítli ošetřit v nemocnici, neboť mluvila kurdsky, a také uvedl, že v roce 2017 sdílel na sociálních sítích názory na prezidenta a po jeho odjezdu z vlasti přišla k němu do domu na jaře 2021 asi čtyřikrát policie, přičemž požadovala, aby žalobce kvůli svým sdělením z roku 2021 přišel vypovídat, takže se domnívá, že po návratu do Turecka by byl zadržen jako jeho kamarádi, kteří byli za sdílení názorů na Facebooku po předvolání zadržení a uvěznění.

22. Krajský soud v Praze na základě takto vylíčeného azylového příběhu dospěl k závěru, že žadatel unesl břemeno tvrzení o odůvodněném strachu z pronásledování z azylově relevantního důvodu, tj. ohledně důvodu podřaditelného pod § 12 zákona o azylu, a tudíž logicky kladl zvýšené nároky na množství a kvalitu důkazů o situaci v zemi, které byl žalovaný povinen obstarat, a to jak těch, které by tvrzení žadatele o problematickém postavení Kurdů v Turecku vyvracely, tak těch, které by je podporovaly. Na případ žalobce se zcela odlišným azylovým příběhem jsou však závěry tohoto rozsudku neaplikovatelné.
23. Pro úplnost považuje krajský soud za potřebné vyjádřit se i k poznámce žalobce o tom, že jeho synové byli se svými žalobami úspěšní. I zde totiž žalobce srovnává nesrovnatelné.
24. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 2. 2023, č. j. 41 Az 27/2022-24, soud zjistil, že D. C. vylíčil svůj azylový příběh tak, že je členem politické strany HDP a pochází ze stejného města jako vůdce a zakladatel teroristické skupiny PKK, kvůli čemuž jej považovali za možného teroristu. Dále uvedl, že v roce 2019 se zúčastnil shromáždění na podporu politické strany HDP, po které jej muži turecké národnosti v civilním oblečení zavezli do lesa a vyhrožovali mu tam a poukazovali na jeho kurdskou národnost, což se zopakovalo i v roce 2020 po shromáždění, kdy žalobce svlékli do naha. Police se však těmito incidenty nezabývala, protože neměl žádný důkaz. Dále popsal, že v červnu 2021 obdržel předvolání k výslechu ve věci podezření z členství v ozbrojené teroristické organizaci, přičemž právník mu po nahlédnutí do spisu sdělil, že spis obsahuje fotografii, na které žalobce stojí před budovou HDP, a informace o politickém dění, které sdílel na Facebooku, načež mu poradil, aby z Turecka uprchl, jinak by ho mohli zadržet a vzít do vazby, přičemž doložil, že byl na něj vydán zatýkáací rozkaz.
25. Z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 3. 2024, č. j. 41 Az 40/2023-24, soud zjistil, že H. C. vylíčil svůj azylový příběh tak, že veškeré jeho problémy v Turecku souvisely s jeho kurdskou národností, popsal dva konkrétní incidenty, které se odehrály v průběhu posledních dvou měsíců před jeho odjezdem z Turecka, přičemž první se odehrál v parku, kde spolu se svými dvěma kamarády poslouchali písničky kurdského zpěváka, když po chvíli přišli policisté a kontrolovali jim doklady a zatímco jednoho z kamarádů, který byl Turek, nechali jít, jeho samého a jeho druhého kamaráda asi 10 až 15 minut bili obušky poté, co zjistili, že jsou Kurdové, a v druhém případě zase po kontrole dokladů v paku a zjištění, že je Kurd, jej měli policisté posadit do auta a odvézt na policejní stanici mimo jeho bydliště, tam jej držet tři dny a zbít. H. C. také uváděl, že pokud si Kurd v Turecku stěžuje na státní orgány, pouze tím svou situaci zhorší, že je možné, že si na něj a jeho rodinu stát „zasedl“, protože se o nich ví, že nepodporují prezidenta, a že se odjezdem z Turecka chtěl vyhnout i vojenské službě, na kterou měl nastoupit a kde Kurdové čelí ponižování a špatnému zacházení.
26. Z uvedeného je zcela zřejmé, že azylové příběhy synů žalobce byly zcela odlišné od toho žalobcova, který žádné skutečnosti svou intenzitou a závažností srovnatelné se skutečnostmi uváděným jeho syny, z nichž jeden byl členem (nikoli jako žalobce pouze sympatizantem) strany HDP a druhý byl dle svého tvrzení opakovaně fyzicky napaden tureckou policií pro svou kurdskou příslušnost. Proto také nelze automaticky na případ žalobce přenášet důvody, pro které Krajský soud v Brně zrušil rozhodnutí žalovaného ve věcech žalobcových synů a vrátil je k dalšímu řízení.

D) Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 31. října 2024

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně